

IK GING IN HET GRAS LIGGEN tussen de omgevallen bomen, en de brandende zon op mijn handpalm voelde alsof ik een mes vasthield – één snelle steek in de halsslagader en ik zou doodbloeden. Achter me, voor het decor van een verwaarloosd maar sfeervol huis, hoorde ik de stemmen van mijn zoontje en mijn man. Allebei poedelnaakt. Allebei plonzend in het blauwe plastic badje, het water vijfendertig graden. Het was de zondag voor een feestdag. Ik lag een paar stappen van hen vandaan, verstopt tussen het kreupelhout. Ik bespiedde ze. Hoe kon het dat ik, een zwakke, ziekelijke vrouw, die droomde van een mes in haar hand, de moeder en echtgenote van die twee mensen was? Wat zou ik doen? Ik drukte me dieper in de grond, verborg mijn lichaam. Ik zou ze niet doden. Ik liet het mes vallen. Ging de was ophangen alsof er niets aan de hand was. Zorgvuldig hing ik de sokken van de kleine en van mijn man aan de lijn. De onderbroeken en hemden. Ik zag mezelf als een simpele boerentriente die de was ophangt, die voordat ze de keuken ingaat haar handen afdroogt aan haar rok. Ze hebben geen idee. Operatie was ophangen is geslaagd. Ik ging weer tussen de boomstammen liggen. Er wordt al hout gehakt voor het komend seizoen. De mensen hier bereiden zich net als de dieren voor op de winter. Niets onderscheidt ons van hen. Neem mij, een belezen, afgestudeerde vrouw – ik ben meer een beest dan die halfdode vossen met hun rood besmeurde kop en door stokken wijd opengesperde bek. Een paar kilometer verderop heeft mijn buurman Frank, de oudste van zeven kinderen, zich afgelopen kerst met

zijn jachtgeweer in zijn kont geschoten. Leuke verrassing voor zijn schare kinderen. Maar de kerel zette gewoon de traditie voort. Zelfmoord met het jachtgeweer bij zijn betovergrootvader, zijn overgrootvader, zijn grootvader en vader; het minste wat je ervan kunt zeggen is dat het zijn beurt was. En ik? Een normale vrouw, uit een normaal gezin, maar zonderling, de weg kwijt. Moeder van een kind en, al is dat nu nog niet zeker, een-tje onderweg. Langzaam liet ik mijn hand in mijn onderbroek glijden. En dan te bedenken dat ik degene ben op wie de opvoeding van mijn zoontje neerkomt. Mijn man roept me voor een biertje onder de pergola, vraagt, donker of blond. De baby heeft zich blijkbaar ondergepoept en ik moet een taart voor hem gaan kopen. Ik wed dat andere moeders die zelf bakken. Zes maanden, dat is niet hetzelfde als vijf of zeven, zeggen ze. Telkens wanneer ik naar hem kijk, moet ik denken aan mijn man achter me, hoe hij bijna klaarkomt op mijn rug, als hij ineens op het idee komt om me om te draaien en bij me binnen te dringen, in de laatste seconde. Was dat niet gebeurd, had ik mijn benen tegen elkaar gedrukt, had ik zijn pik vastgepakt, dan hoefde ik nu niet naar de bakker om slagroom- of chocoladetaart en kaarsjes te kopen. Een halfjaar alweer. Andere vrouwen zeggen meteen na de bevalling, ik kan me geen leven meer zonder hem voorstellen, het is alsof hij er altijd al geweest is. Pfff. Ik kom al, liefste! Ik zou willen schreeuwen, maar ik druk me nog dieper in de gebarsten aarde. Ik zou willen grommen, brullen, maar in plaats daarvan laat ik me steken door de muggen, laat ik ze zich tegoed doen aan mijn suikerige huid. De zon werpt de zilveren weerkaatsing van het mes terug in mijn hand en verblindt me. De hemel kleurt rood, violet, zindert. Ik hoor ze naar me zoeken, de ondergepoepte baby, mijn naakte man. Ma-ma, ta-ta, poe-poe. Mijn baby praat, de hele nacht. Ko-ko-na-na-ba-ba.

Daar zijn ze. Ik laat het mes op het verschroeide gras liggen en hoop dat wanneer ik het weer vind het net een scalpel, een veer, een speld lijkt. Ik sta op, heet en geïrriteerd door de kriebeling tussen mijn benen. Blond of donker? Kies jij maar, liefste. Wij zijn zo'n stel dat werktuiglijk het woord 'liefste' gebruikt, zelfs als ze de pest aan elkaar hebben; ik wil je nooit meer zien, liefste. Ik kom al, zeg ik, en ik ben een nepboerin met een rode stippeltjesrok en gespleten haarpunten. Geef maar blond, zeg ik met mijn buitenlandse accent. Ik ben een vrouw die zichzelf verwaarloost, slechte tanden heeft en niet meer leest. Lees, jij idioot, zeg ik tegen mezelf, lees nu eens een hele zin zonder te haperen. Hier zitten we dan, met ons drieën bij elkaar voor een familiefoto. We proosten op de baby en drinken onze biertjes, in zijn stoeltje kauwt mijn kind op een blad. Ik ga met mijn vinger in zijn mond en hij krijst, bijt me met zijn tandeloze kaken. Mijn man wil een boom planten voor de baby, voor een lang leven, en ik weet niet wat ik moet zeggen, glimlach als een domme gans. Heeft hij iets in de gaten? Van al die mooie en gezonde vrouwen in de omgeving moest hij uitgerekend mij aan de haak slaan. Een klinisch geval. Een buitenlandse. Iemand die niet meer te helpen is. Wat een klamme dag, hè? Het schijnt nog wel een tijdje aan te houden, zegt hij. Ik drink lange teugen uit het flesje, adem door mijn neus en was simpelweg het liefst dood.